

The Holy See

*АПОСТОЛИЧЕСКО ПЪТУВАНЕ НА
НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО ПАПА ЙОАН ПАВЕЛ II
В АЗЪРБЕЙДЖАН И БЪЛГАРИЯ
ИЗКАЗВАНЕ НА СВЕТИЯ ОТЕЦ*

Среща с Н. Св. Патриарх Максим и Членовете на Светия Синод

/ София, Патриаршеския Дворец, Петък, 24 май, 2002 г./

Ваше Светейшество,
Почитаеми Митрополити и Епископи,
Скъпи Братя в Господа!

Христос възкресе!

1. Щастлив съм да се срещна с вас днес на 24 май, защото това е един особен ден, дълбоко вложен в моето сърце и в моя разум. Посещенията на Българските делегации, които се радвам да приемам всяка година на 24 май, още от началото на моето служение като Римски Епископ, са били за мен удобен случай за среща не само с благородния Български народ, но и с Православната Църква в България и с Ваше Светейшество, в лицето на Епископите, които Ви представляват.

Днес Господ ни позволява да се срещнем лично и да си разменим "целувката на мира". Благодарен съм за благоразположението, с което Ваше Светейшество и Светия Синод ми позволихте да осъществя то свое голямо желание, пазено от дълго време в сърцето ми. Дойдох при вас с чувство на уважение към мисията на Православната Църква в България, като желая да изразя почитта и зачитането си към вашата ангажираност в полза на този народ.

2. Независимо от сложните и трудни исторически обстоятелства през вековете, водената

днес от Ваше Светейшество Църква знае как да възвестява с постоянство възплъщението на Единородния Син Божи и Неговото възкресение, като предава на всяко поколение Благата Вест на спасението. Също и днес, в началото на третото хилядолетие, тя свидетелства с нови сили за спасението, което Господ дарява на всеки човек, и предлага на всички непосрамващата надежда, от която се нуждае толкова много нашия свят.

Ваше Светейшество, посещението което за първи път в историята един Епископ на Рим прави в тази Страна, срещайки Ви заедно с представителите на Светия Синод, е наистина един радостен момент, защото е знак за постепенното израстване в Църковното общение. Този факт обаче не може да ни отклони от една откровена констатация: Господ Христос основа една единствена Църква, но ние днес се представяме на света разделени, като че ли Самият Христос е разделен."Това разделение открито противоречи на Христовата воля и също така представлява съблазън за света, като разрушава святата причина за проповядването на Евангелието на всяка твар" /*Decr. Unitatis redintegratio, 1/*.

3. Съществуващото общение между нашите Църкви, познато в историята мъчителни разделения, "не без вина и от двете страни" /*ibid., 3/*. "За съжаление тези грехове от миналото, продължават да ни изкушават и в настоящето, като все още правят така, че да се усеща тяхната тежест. Нужно е да се разкаем, призовавайки настоятелно Христовата милост.

"/Lettera Ap. *Tertio millenio adveniente, 34/*.

Въпреки всичко обаче, един факт ни утешава: настъпилото отдалечаване между католици и православни никога не е унищожавало тяхното горещо желание за възстановяване на пълното Църковно общение, за да бъде изразявано по-видимо онова единство, за което Христос молеше Своя Отец. Днес можем да благодарим на Бога, заради заздравяването на съществуващите вече между нас връзки.

По този повод, Вторият Ватикански Събор подчертава, че Православните Църкви "притежават истинските Тайнства и най-вече, в резултат на Апостолската приемственост –Свещенството и Евхаристията" / *Decr. Unitatis redintegratio, 15/*. Също така Съборът припомня и признава, че "различните навици не се противопоставят ни най-малко на единството в Църквата, но напротив, допринасят немалко за изпълнението на нейната мисия, като затвърждават престижа ѝ " /*ibid., 16/*, и добавя: "Съвършеното спазване на този не винаги зачитан традиционен принцип принадлежи към онези стойности, които са абсолютно необходими като предварително условие за възстановяване на единството" /*ibid./*.

4. В хода на това изказване ние не можем да не отправим поглед към примера на единство през първото хилядолетие, който ни бе оставен съвсем конкретно от Светите братя Кирил и

Методий, за които се пази жив спомен и се съхранява неизчерпаемо наследство във вашата Страна. От тяхното свидетелство могат да се поучат всички, които в политическата сфера са се ангажирали в процеса на Европейското обединение. И така, в търсенето на собствената си идентичност, Континентът ще трябва да се завърне към своите християнски корени. Цяла Източна и Западна Европа очаква общото сработване между католици и православни в защита на мира, справедливостта, човешките права и културата на живота.

Примерът на Светите братя Кирил и Методий ни се предлага като знак, преди всичко за единението между християните в единствената Христова Църква. Изпратени от Константинополския Патриарх в Европейския Изток, за да занесат истинската вяра на славянските народи на техния роден език – пред представените им препятствия от страна на съседните им Западни Епархии, смятащи за свое задължението да носят кръста Христов в славянските Страни – те дойдоха при Папата, за да искат от него потвърждаване на тяхната мисия./срв. *Epistola enc. Slavorum Apostoli, 5/*. Те са за нас " като обединяващо звено или като духовен мост между Източното и Западното предание на Вселенската Църква. За нас те са образец и също покровители в икуменическите усилия на сестрите Църкви от Изток и Запад, за преоткриване, чрез молитви и диалог, на видимото единство в съвършено и пълно общение, " общението, което... не представлява нито присвояване, нито пък сливане". Единството е среща в духа на истината и любовта, дадени на нас от Светия Дух" *ibid.*, 27/.

5. Много се вълнувам, когато си спомням, по време на тази наша среща, за многобройните контакти между Католическата Църква и Православната Църква в България, започнали по време на Втория Ватикански Събор, на който тя изпрати свои наблюдатели. Вярвам, че тези директни, щастливо зачестили в последвалите години контакти, ще окажат положително въздействие върху богословския диалог, в който католици и православни ще бъдат ангажирани чрез създаването на специална смесена интернационална Комисия.

Точно, с намерението да насърча взаимното опознаване, взаимната любов и братското сработване, изпитвам щастието да даря на Българската Православна общност в Рим, за богослужебно ползване, храма Св. Св. Винкентий и Атанасий при *Фонтана ди Треви*, според условията, които ще трябва да установят нашите съответни делегати

Съвсем наскоро бях информиран, че през месец декеври, миналата година, на V-я Събор на Православната Църква в България, е била възстановена античната Доростолска /дн. Силистра/ Митрополия.

От онази област е произхождал младият войн Дасий, от чието мъченичество се навършват 1700 години. Като приех на драго сърце изразеното от вас желание – благодарение на щедрото благоразположение на Анконско-Озимската Епархия – с радост донесох със себе си една значителна реликва в дар за тази Църква.

6. Ваше Светейшество, най-накрая бих желал да изразя към Вас и към всички Епископи от вашата Църква своята искрена благодарност за оказаното ми посрещане. Силно съм развълнуван.

С братски чувства се моля, Господ да даде на Православната Църква в България смело да осъществява, заедно с Католическата църква, поверената ѝ евангелизаторската мисия в тази Страна.

Нека Бог благослови усилията на Ваше Светейшество, Митрополитите, Епископите, Клира, Монасите и Монахините, като дари с обилна духовна жътва апостолския труд на всички.

Нека, нежно почитаната от верните на Православната Църква в България, Света Богородица бди над вашата Страна, като я пази сега и винаги!

Христос възкресе!